af Kvindesagens Venner er Ejere af, og ved at overvære Kvindeforeninger og faa andre til at gøre det samme, udrettes dog undertiden noget. At gaa til et Møde i Stedet for at gaa i Theatret eller i Selskab en Aften, er dog et Offer, hvis det virkelig skal betragtes saaledes, som enhver kan bringe, men ogsaa dette kan møde en rentud komisk Modstand. En Dame, der interesserer sig levende for Kvindesagen, vilde saaledes engang overvære et Møde i Fremskridtsforeningen, men fik, et Øjeblik førend hun skulde begive sig derhen, Besøg af en kvindelig Bekendt, der vilde tilbringe Aftenen hos hende, hvorfor hun, da hun nødig vilde udeblive fra Mødet, opfordrede denne til at gaa med. »Jeg tror, De vil,« svarede denne, »det er jo socialistisk. Jeg har desuden Legater, som jeg kunde miste, i Fald nogen, som kender mig, saa mig der.« Ingen Forestillinger hjalp, og Værtinden maatte bringe Høfligheden det Offer, at blive hjemme. Hvad skal man imidlertid sige til saa megen Fordom?

Stort bedre gaar det ikke, naar man vil hverve Venner for Fredssagen iblandt Kvinderne. Man skulde dog synes, at Krigens Afskyligheder, mere end alt andet, maatte være kvindelige Sjæle imod, men der gives flere modige Kanonkvinder end man aner. Det forstaar sig, de skal jo heller ikke selv med i Krigen, men alligevel, det gaar jo dog indirekte ud over os alle i Krigstid, og direkte over vore mandlige Venner og nærmeste, men den Tanke forfærder ikke civiliserede Kvinder. »Krigen er et nødvendigt Onde, det er Guds Vilje,« sige de. Naa, Vorherre faar jo Skylden for saa meget, og jo mere begejstrede de er over Krigsrumlen, jo større Fædrelandskærlighed tror de at have, og saa tænke de ikke paa, at de vilde gøre Menneskeheden større Gavn ved at arbejde alle som en paa Fredssagen, om ikke ved andet, saa ved at blive Medlem af de Kvindeforeninger, der har Fredssagen paa deres Program. Det vilde dog være en af Menneskeslægtens største og skønneste Seire, om international Voldgift en Gang kunde afløse de umenneskelige Krige, og jeg kan ikke slutte disse Linjer uden varmt at anbefale denne Sags kvindelige Modstandere, at skænke den en mere virksom Interesse i den angivne Retning. At gøre dette er hverken emanciperet eller ukvindeligt, undtagen for en rent kinesisk Betragtningsmaade.

Hvad skal der blive af vore Døtre?

Fru *J. Kettler* i Weimar, som udgiver Maanedsskriftet »Frauenberuf«, har udsendt et lille Skrift under nedenstaaende Titel: »Was wird aus unsern Töchtern?«*)

Den kun 48 Sider store Bog bestaar af tre Afhandlinger og sex Bilag, hvoraf man ser, hvad »Frauenverein Reform«, hvis Forretningsførerske hun er, har til Formaal, og hvorledes denne for unge Kvinders Uddannelse i 1888 stiftede Forening virker.

Som en Prøve paa Fru Kettlers klare og kraftige Bevisførelse hidsættes Begyndelsen af den første lille Afhandling i denne Oversættelse:

»*Hvad skal der blive af vore Døtre?*

1. Spørgsmaal: Hvad skal der blive af vore Døtre?

Svar: De skal naturligvis giftes.

2. Sp.: Er det ogsaa absolut sikkert, at de blive gifte?

Sv.: Nej, en stor Del at vore Døtre blive *ikke* gifte.

3. Sp.: Men, *naar* de blive gifte, er de da sikkert forsørgede for deres Livstid?

Sv.: Nej, thi deres og deres Børns Forsørgelse er deres Ægtemands Sag. Den Formue, som de har bragt ind i Ægteskabet, bliver i Almindelighed *hans* Formue. Gaar den ved Mandens Skyld tabt, saa er den ligeledes tabt for hende og hendes Børn; bliver Manden arbejdsudygtig, saa er Familiens Existens truet, dersom de mangler en tilstrækkelig Pension o. s. v.

4. Sp.: Men naar de ogsaa *under* Ægteskabet var tilstrækkelig sikrede, er de det saa ogsaa *efter* Ægteskabet, det vil sige: naar de har mistet Forsørgeren ved Døden eller Skilsmisse?

Sv.: Nej, i det Tilfælde, at de ikke faa nogen tilstrækkelig Enkepension, eller nogen Rente at leve af, er der intet til Forsørgelse for dem selv og deres Børn.

5. Sp.: Saaledes er vore Døtres Giftermaal altsaa *ingen* sikker Borgen for, at de for Livstid blive forsørgede?

Sv.: Nej.

6. Sp.: Er altsaa paa vort Spørgsmaal: »Hvad skal der blive af vore Døtre«? Svaret: »de skal naturligvis giftes« et paa nogen Maade tilfredsstillende og udtømmende Svar:

Sv.: Nej.

Altsaa: Hvilken Garanti for deres Forsørgelse byde vi vore Døtre i det Tilfælde, at de ikke blive gifte? — Ingen!

Hvilken Garanti for deres Forsørgelse byde vi vore Døtre for det Tilfælde, at de blive gifte? — Ingen!

Naar vi nu altsaa ikke kan garantere vore Døtre deres Forsørgelse for Livstid, *hverken* i det Tilfælde, at de blive gifte, *eller* i det Tilfælde, at de ikke blive

*) Da der paa Titelbladet ikke nævnes nogen Boghandel, men kun: »Frauenberuf Verlag«, maa de, som ønske det, vist helst henvende sig umiddelbart til Fru *J. Kettler*, Lisztstrasse 18, Weimar.